

هندوستان، چین و آفریقای جنوبی) مجرای برای پیش راندن بحث‌ها در G۲۰ یافتند. آنها سپس در نشست G۲۰ در سال ۲۰۱۰ در کره جنوبی با آمریکا همدست شده و اعضای اتحادیه اروپا را به رها کردن برخی از نفوذ خود بر صندوق بین‌المللی پول وادار کردند. در نشست G۲۰ در سال ۲۰۱۱ و ۲۰۱۲، اروپا خود مشکلی برای حل شدن بود و نه راه حلی برای مشکلات.

سیاست‌گذاران اروپایی هنوز می‌توانند به موفقیت‌های چندجانبه‌ای که از طریق مجمع عمومی سازمان ملل متحد به‌دست آورده‌اند مانند مذاکرات اخیر تجارت سلاح اشاره کنند. اما چین و روسیه (که هر دو از حضور در این پیمان امتناع ورزیدند) بعید است به این زودی‌ها به نظام چندجانبه مورد نظر اروپای

تجارت جهانی با دوره دوحه (Doha Round) به حاشیه رانده شد و یک ریسمان‌بازی جهانی (global cat's cradle) [نوعی بازی کودکانه که ریسمانی را با شکل‌های مختلف و پیچیده دور انگشتان دست می‌پیچند] از معاملات تجاری دوجانبه و منطقه‌ای به جای آن در حال ظهور است. در سال‌های ۲۰۰۸ و ۲۰۰۹، رهبران اروپایی از جمله گوردون براون، نخست وزیر انگلیس و رئیس جمهور فرانسه، نیکولا سارکوزی، بر روی G۲۰ برای مقابله با بحران مالی بلافصل و همچنین به عنوان سازوکاری احتمالی برای جذب چین و دیگر اقتصادهای بزرگ غیر غربی به نظام جهانی چندجانبه سرمایه‌گذاری کرده بودند. اما این روند به آرامی پیش نرفت. با الهام از اهمیت نویافته خود، کشورهای بریکس (برزیل، روسیه،

همکاری نزدیکی را، اگرچه گاهی اوقات ناقص، با هیئت‌های سازمان ملل متحد در مواردی مانند چاد و کوزوو داشته‌اند اما همان‌طور که ریچارد گوان و فرانزیسکا بارنتر در سال ۲۰۰۸ استدلال می‌کنند، اتحادیه اروپا با "بحران حرکت آهسته" در سازمان ملل متحد مواجه است. قدرت‌های غیرغربی به طور فزاینده ابتکارات حقوق بشری را در مجمع عمومی و شورای حقوق بشر مسدود می‌کنند و چین و روسیه از همکاری در یک سری از بحران‌های مرتبه اول خودداری کرده‌اند، که منجر به دفاع طولانی‌مدت آنها از رژیم بشار اسد در سوریه شده است.

در همان زمان، جستجو برای یافتن "چندجانبه‌گرایی موثر" در جاهای دیگر به همان اندازه ناامیدکننده است. سازمان

در نشست
در G۲۰
سال ۲۰۱۱
و ۲۰۱۲،
اروپا خود
مشکلی برای
حل شدن
بود و نه راه
حلی برای
مشکلات

عکس:
خبرگزاری
فرانسه